

Singur, în 50 de poeme

S i n g u r

primul poem

De azi
am să mor într-un nou
manuscris,
Însângerat de dor,
îmbătrânit
în vis.

Chiar din clipa asta-mi pun
să ardă
În el sufletu-mi
ca o petardă.

Flacăra lui și fierbințeala
să vă producă cumplit
dezmorțeala.

Ca să uițați de voi
cu desăvârșire
Și să vă dizolvați
în iubire.

Ci să vă urâți frumos,
pe jumătate,
Cum să faceți,
vă spuneam,
în altă carte.

De azi am să mor în alt
manuscris,
În plină zi singur,
singur în vis...

poezia

Să te renaști în convulsii înseamnă
poezie.
Să-ți fierbi ideea-n sânge-aprins
de nebunie.

Poezia-i
să te rostogolești în abisuri
Înfometat, bolnav greu
de visuri.

Să urlî-n muțenie, ca bestia,
anume
Când te știe gloata
cel mai blând miel
din lume.

Poezia-i,
uite-așa, fără vreo intenție,
să-ți tai beregata-n
discreție.

Să pierzi trenul, ultimul,
de seară
Cu ochii prinși de alți ochi
din gară.

Poezia-i,
cât respiri, să-ți dai seama
Că două dumnezeie ai:
Limba, Mama.

Poezia-i
să crești în osul neamului tău.
Și să dai rod. Cum în tine
dă rod Dumnezeu.

Poezia-i
să-ți uiți numele, ne-ncercat
de amnezie.
Și întrebat, să le spui simplu:
mă numesc POEZIE.

singur

Mai singur,
ca-n aceste poeme n-am fost.
Mi-am învățat singurătatea
pe de rost.

Mai timidă, mi se pune pe inimă,
dimineața.
Cu ea-mi spăl, vădov de vise,
fața.

În amiezi, îmi aburesc cu ea
sufletul.
Singură, simțirea mi-e.
Singur, cugetul.

Din singurătate
curge-amurgul verii.
Cu ea se înnod umbrele
serii.

Singuratice
mi-s farfuria, lingura.
E-n lacrimă pâinea pe masă,
singura.

N-am fost singur,
ca-n aceste poeme
nicicând.
Singur,
în afara cuvintelor,
singur,
în cuvânt.

mai singur ca singurătatea

Nu-n toate poemele
am să te invoc –
exagerez.
Nu mi-am făcut din tine,
singurătateo,
un crez.

Te las să mă rugumi cu răni
doar uneori.
Să-mi fii recunoscătoare:
prin mine doar poți
să mai mori.

În rest, înnegurată târfă,
ești nemuritoare.
Mai lesne timpul,
trecând prin tine,
moare.

Și-atunci, vecieo,
când mă-nghiți canceros,
Vigoarea ta din pâcle o-absorb

până-n os.

Și-n negrul dezmăț în care
mă frământăți,
Sunt gata să-mi schimb sufletul
pe arginți.

Și mie-mi dai din veșnicia ta –
sunt sigur.
De sunt mai singur ca tine,
singurătateo.
Mai singur.

strigăt

Lasă-mă să intru-n corpu-ți invizibil
să văd:
Și-n Tine singurătatea
rânjește-a prăpăd?

Necunoscând de-a pururi
arătarea moarte,
Nu-i fi avînd și-o nemăsurată
singurătate?

Așa îmi închipui cu mintea-mi
întoarsă –
Singuratatea Ta e una
maiestoasă!

A mea, pe lângă-a Matala,
e-un mic acord de operă.
De ce dar mă frînge?
De ce
mă acoperă?!

șobolanii roșii

Șobolanii roșii-mi asasinează
singurătatea.
Mai mult mă curtează spectrul roșu
decît realitatea.

Dihăniile roșii mă momesc
să le urmez
În gropile lor aurite
de patrupezi.

Mă-ndeamnă să-mi frîng coloana,
să mă-nchin lor pios.
Ca pe la ospățuri să-mi arunce

vreun os.

Îmi bat inima-n cuie ca la o
canalie.
Și de ele,
îmi anină câteo medalie.

Îmi iau măsura să-mi toarne
monumentul,
Ca să-mi las, roșu, lor
testamentul.

Deschid, închid ochii... –
sunt!
Asta mi-e partea...
Șobolanii roșii-mi asasinează
singurătatea.

pendulez

Singurătate,
fantomă gălbinoasă,
Cu tine mă așez, cu tine mă scol
de la masă.

Cu tine,
Zorii din geamuri mă-mpung.
Cu tine
sunt sângerat în amurg.

Amândoi
ne culcăm pe cearșafuri
umede.
Amândoi
navigăm prin vise putrede.

Amândoi
ne ascundem de umbrele
noastre.
Pe-amândoi
ne-nspăimântă ceruri
albastre.

Și-n poemul acest,
de cadavru-ți mă spânzuri.
Pendulez, pendulez
cu tine-n simțuri
și-n gânduri...

spovedania lichelei

Sufletul iese tiptil din trupul meu
 Și pornește-n căutarea lui
 Dumnezeu.

Îngrelat de rele – un țahal cu pietre,
 Îl caută, îl caută, păcatele
 să-i ierte...

Nu-s licheaua eternă,
 ci una-a tranziției
 Și nu mă găsiți nici într-un cod
 al justiției.

Dar să-mi miroșiți duhoarea
 puteți permanent
 Oriunde belesc țara – guvern,
 parlament...

Und' vă pierе limba sângerând,
 Acolo-s prezent și eu
 duhnind.

Unde bocesc doinele,
 furate,
 Și duhoarea-mi pute
 a nemoarte.

Sunt licheaua tranziției
 ce-n *Cotidianul*
 Sunt afurisit furios de Liiceanu.

Ci eu îmi caut de treabă,
 cuminte,
 Și-mi dospesc duhoarea
 înainte.

Doar sufletu-mi, blegul,
 nu-nțelege asta –
 Vrea să-i ierte păcatele Domnul
 și basta!

Nu pricepe – licheaua de-alde noi
 e-un rahat
 Ce-ncremenește pe vecie-n
 păcat...

singur, singur...

În Universul ăsta,
cel mai însingurat
E Adam al acestui pământ
preasărac.

Sărac în doruri ca viermele
mărului.
Sărac în visuri ca aripa
nezborului.

Sărac în liniști germinând
frumuseți,
În idei
dumnezeitoare de vieți.

Și-i atât de singur
viermele acest gânditor,
Și-i atât de singur
viermele acest vorbitor,

Că-n remușcări Preaînaltul –
știut că-i de vină! –
Și el,
singur,
singur,
îl plânge de milă...

prieten drag al sorții

Căsuța de vacanță –
cetatea-mi de scaun unde
Nimeni nu mă întreabă, nimeni
nu-mi răspunde.

E cetatea mea de scaun
poleită cu-amezi,
Unde nu-ți cere nimeni să negi,
nici să crezi.

Unde n-ai nevoie,
în singurătate,
Decât, cu nervi-adormiți,
s-aluneci în moarte.

La ea-mi chem prietenii
să-mi mănânce cu lingura
Tristețea vieții mele cărunte,
singura.

Dar uite că nu se grăbesc deloc,

frate!
Prind mucegai în hulubăriile
pătrate.

Mirosind trandafiri fudui din albumuri
Și-ascultând privighetori plătite
din sisi-uri.

Cetatea mea de scaun, prieten drag
al sorții,
Unde timpu-și clocește ouăle
morții...

de-ale rușinii

Lui Grigore Vieru

Doamne,
pentru neam în atâtea poeme
am ars,
Dar sufletu-mi, cum îl știi,
în ierni a rămas.

Pentru că
l-auzul fiilor neamului meu
răzlețit,
Verbu-mi ajunge fără jar,
amorțit.

Ce se-ntâmplă, Doamne,
cu inima lor?
Le-a secat fiorul sângelui
cu numele dor?

Sau poate schimbatu-l-au
pe sânge de fiară,
De-i îneacă,
privește-i,
neiubirea de țară?

Doamne,
atâtea poeme sufletul mi-au rupt
Pentru țara cărei
sânul alb i-am subt...

Dar fiii săi mă latră...
Doamne, nu-i rușine
Să-i strângi cu-același drag
la piept
ca și pe mine?

prizonier

Refuz să mă gândesc la moarte –
 ea vine fără asta.
 Dar mă gândește ea,
 de-mi arde țeasta.

În serile lungi, cu păianjeni
 uscați,
 Cu trunchiu-i zbârcit,
 mi se lasă pe braț.

Ghearele-i lunecoase în piept
 mi se-nfig.
 Le simt sfredelindu-l, și nu pot
 să strig.

Plămânii-mi bocesc inima,
 respir iod uscat...
 Sunt prizonierul ei.
 Ferecat.

rugă pentru ne-renaștere

Neamul meu, Doamne, se trece.
 Îl văd
 pierind tânăr.
 Se clatină beteag. Mi se proptește
 în umăr.

Dar nu mai am, Preaînaltule,
 vlagă
 Să-l țin în picioare, să-l mai fac
 să meargă.

Pentru că din urmă i se rup
 rădăcinile,
 Îl ajung, păcuroase, blestemele.

Sunt revoltați strămoșii. Feciorii lui,
 buimacii,
 Își calcă trandafirii graiului
 cu bocancii.

Și-așa vlăguiți, că le-au pierit
 mușchii,
 Schimbat-au cântecele de leagăn
 pe *ceastuški*.

Doinei i-au scos ochii, ei singuri
 orbi sunt, nu văd.

Se clatină, Doamne, neamul meu
a prăpăd.

Să-l rezămislești, te rugam.
M-auzeai...
ori nu prea?
Acum te rog să n-o faci.
Că nici să renască nu vrea.

săraci

Tot mai săraci, neamul meu,
cu fiecare veac.
Tot mai sărac îmi ești, îți sunt
tot mai sărac.

Tu-ai sărăcit de mare, de munți
și de cetăți.
Eu-am sărăcit de Ștefan, hrisoave
cu peceți.

Tot mai sărac îmi ești.
Și mai sărac
îți sunt.
Așa săraci, o, neamule,
vom fi și în mormânt?

blestemul tatei

În toate poemele mele, neamule,
găzduit,
Numai te-am tras în țeapă,
te-am huiduit.

Și asta pentru că ești credul și umil.
Pentru că-n tot ce faci și gândești
ești copil.

Și vreau, tot mai vreau
din sânge somnul s-alungi.
Să-ți mănânci lacrima –
veneticul
să nu vadă că plângi!

Să nu-l lași cuvițând să-ți intre
în balade,
Să-și facă *guleaiuri* și
mascarade.

Să nu-l lași să-ți asasineze
izvoarele,
Să-ți îmbrace, spurcându-le,

iele, odoarele.

În toate poemele,
nu-ncetez, neamule, a te huidui.
Port blestemul tatei:
să nu pot,
să nu pot
a te ne-iubi.

de-ale cerșitului

Dac'-ai fi, maică,
și mi-ai porunci să m-apuc de cerșit
Pentru binele neamului nostru,
aș face-o negreșit.

Le-aș cere trecătorilor la o margine
de pod
Să-mi arunce mai multe-n palma
de schilod.

I-aș ruga cu lacrimi pe fiecare-n parte
Să-i dea câte-un bob luminos
de demnitate.

Apoi aș îndrăzni la toți să le mai cer
Câte-un grăunte de foc
din curajul cecen.

Și fiindu-mi, maică, neamul
prea bolnav,
prea bolnav
De răbdare, ospitalitate de sclav,

Le-aș cere trecătorilor
să-l mai miluiască
Și cu câte-o cireasă de minte
nemțească.

Și multe altele de la trecători
aș cerși
Pentru neam, din porunca ta,
de-ai fi.

Dar așa,
suntem bucuroși amândoi
de glasu-ți neauzit:
Neamul,
că rămâne precum e,
eu,
că nu mă apuc de cerșit...

ipoteză

E-o naivitate asta ce vă spun,
Dar de-o vreme simt că sunt
mai bun.

Că mai altfel se trezesc apele-mi
în suflet.
Gândurile mai altcumva înfloresc
în cuget.

Visătoare-i frunza ce-mi surâde
ochiului.
Luminat e cântecul ce-l aud -
al cucului.

Toate sunt, măi oameni, așa cum
vă spun.
E mai bună lumea? Ori eu sunt
mai bun?

n-aș fi atât de singur

În clipele astea
când scriu aceste versuri,
Mai plouă cu singurătăți
din universuri.

Dar ele nu mă depășesc
în singurătate.
Singurătatea-mi miroase
a nemoarte.

N-aș fi atât de singur, Doamne,
n-aș fi,
Dacă în sângele-mi să respiri
n-ai veni.

Mi-l îngheți cu respirația Ta
iernatică
Și viața-mi devine tot mai
singuratică.

Că-mi vine uneori să gândesc
ca un spân:
Că avem amândoi același
plămân.

Și-o inimă, una, l-amândoi
ni se zbate.
Și-un creier amândoi împărțim
în jumătate.

N-aş fi atât de singur, Doamne,
n-aş fi,
Dacă în sângele-mi să-l îngheţi
n-ai veni.

veacul pigmeilor

Acest poem îl vreau despre nimic.
Despre nimic.
Nu doresc să vă-ngândurez
niciun pic.

Nici să vă treacă prin lacrimă.
La ce bun?
Nici să credeţi o iotă
din câte-am să vă spun.

Pentru că-n vremea noastră
pe soclu-s înălţaţi
Nu boii trişti ce trag,
ci boii-nfatuţi.

Eu ce-mi tremur tropii prin rănile
neamului
Şi-mi ard rugăciunea în murmurul
hramului

Voi sta în umbra coroanelor de flori
Cu care acoperiţi fi-vor
pigmeii ţipători.

Căci veacul acest al lor,
întregul, va fi.
Ah, veac al cuvintelor ce nu vor,
nici nu pot iubi!...

g o i

goi

Crinul iubirii din osul meu
se-ofileşte.
Lunecând pe-alături, umbra-ţi
îmbătrâneşte.

Boceşte iarba ce-o calci,
de-o calc şi eu.
Nu ne-ar face o fiinţă
cum am fost
nici Dumnezeu.

Uite-aşa, vlăguiţi
 în însingurare,
 Ne vom trece din această lume
 fiecare.

Păşind pe cioburi de amintiri
 amândoi.
 Goi de iubire. Şi de ură aşijderea
 goi...

cât de singuri

Fi-vom oare singuri
 pân' la lumânare
 Muşcând din aceeaşi pâine,
 bând
 din aceeaşi pahare?

Această-ndepărtare crescând
 necontenit
 Nu-i un blestem că prea mult
 ne-am iubit?

Că te-am privit
 cu cel mai sfielnic fior?
 Că m-ai privit
 cu cel mai ne-ntinat dor?

Că te-aşteptam cu nesuferită
 răbdare?
 Că m-aşteptai cu speranţă
 din soare?

Orizontul îşi înghite
 ultima zare.
 Singuri,
 singuri,
 singuri
 pân' la lumânare?

ca speranţa spânzurată

Sunt singur ca o speranţă de mult
 spânzurată.
 Nu cred că mi-ai hrănit visurile
 vreodată.

Eu eram acela ce, servindu-mi
 ceaiul,
 Îţi sorbeam şi făptura-ţi
 ca paiul?

Sau cu dulcele tale
de gutuie,
Îți mâncam și lumina ochiului,
verzuie?

Singur,
ca o speranță spânzurată
de mult...
Ești tu
care-mi vorbești?
Sunt eu
care te-ascult?

strigăt

De prea multă iubire ce zici
că mi-o porți,
De-acum și să mă urăști poți.

Ah, cuvintele-mi pentru tine
sunt sfrijite,
Nu dăltuite cu respirația
ca-nainte.

Spaima despărțirilor arde
ca tăciunele.
Frigul părăsirii mă-mpresoară
ca brumele.

Crăpat mi-e-nvelișul sufletului
ce-l apeși.
Poți evada. Poți ieși din el.
De ce nu ieși?!

cobor scările

Trag, uite-l,
peste mine frigul amurgului,
Să scap de ziua asta ca de larva
târgului.

Să mă scufund în apele
singurătății
Ca-ntr-un mormânt
unde plâng mut
poetii.

Ce singur mi-e verbul – sângeră!...
Și-n el, neplecato, cât îmi ești
de singură...

Tu-mi ești femeia ce-mi înflorea
 în os?
 Strivită-n tristețe dusu-s-a
 și nu s-a mai întors?

Cobor scările în mine
 ca-ntr-o uitare.
 Mai ești în respirația mea?
 Ori mi se pare?

visu-mi

Nu vezi
 că pe urmele noastre cresc
 umbrele?
 Că-n sânge ni se sting
 cântecele?

Că florile ce ne-aveau dragi
 pe-amândoi
 Mâhnite pier,
 de dor văzându-ne
 goi?

Disperarea-mi, spinul, iarăși
 mă împunge:
 De ce visu-mi, ultimul, la tine
 nu ajunge?

Doar ți-l trimit, cărunto, știind
 că-i fără rost...
 De-ar viscoli în cugetu-ți,
 ai mai fi cum ai fost?

primăvărează-mi

Acest fluture, mărgăritar
 din soare,
 Râvnește-a-ți atinge inima
 mi se pare.

Efemerul, vrea prin această
 atingere
 Să simtă pe-o clipă viața ta
 în stingere.

S-o mai duci, târziu dor,
 până-n seara
 Când și eu topi-mă-voi
 ca ceara.

Primăvărează-mi cât mai mult
căpătâiul.
Și-așteaptă genunea
să mă-nghită
întâiul...

străini

Îți simt lângă mine corpul cald,
spăsit.
Dar străin de-un secol.
M-ai..., te-am părăsit.

Și respirațiile ne sunt ca o unică,
Mută-nstrăinare – uite-o,
ne întunecă.

Și auzul nostru prind aceeași
pasăre.
Bat alături inimile,
dar cât sunt de singure!

Ah, și ochii, ochii se privesc
de-aproape.
Dar ce gol, ce spaime
ascund sub pleoape!...

dimineți fatale

Uite-i, zorii în ochiu-mi se aprind.
Regina nopții mă-nvăluie
cu parfumul-i candid.

Îmi las sufletul să se legene
pe-o frunză de nuc.
Fără el, și mai mult dorul
îți duc.

La nicio oră lipsa ta nu mă frânge
Ca-n diminețile astea-nflorindu-mi
în sânge.

De la o vreme, ele devenit-au
fatale.
Și mai frumoase-n suferința
lipsei tale.

mă nasc, te naști

Când îmi albăstreai cândva inima,
crăpau invidioșii.
Acum pășești pe respirația ei

cu papuci roșii.

Mirată urechea-mi auzindu-ți
cuvintele
Numai gânditele, tăcute
ca mormintele.

Încărunțesc ochii-mi
văzându-ți privirea cum se
Sluțește pe chipu-mi
uscându-se.

Mă nasc un gol din care-ți vin
tristețile.
Te naști un cer sub care-mi pier
poemele.

s f i n ț i i

ultimul cuvânt

Acest amurg venit, la fel plecat
discret
Îmi aburi în suflet un dureros
regret.

La fel era amurgul
dintr-un sfârșit de toamnă
Când cu obraji de cretă ne părăseai
tu, mamă.

Încărunțite, fetele, șezând la căpătâi
boceau mut, fără lacrimi,
în ochii tăi căprui.

Îți așteptau cuvântul
cel de pe urmă spus.
Îți împietrea pe buze.
Pierea și el
răpus.

De fiecare dată când vin la-al tău
mormânt,
Cumplit mă mai rânește
acel nespus cuvânt.

De ce nu l-ai spus, maică?
mă-ntreb și astăzi,

rupt.
Lipsea poate mezinul ce sânul
ți l-a supt?

maică-suferință

Multe poeme, maică, am lăcrimat
pentru tine.
Și recitindu-le mereu,
nu mi-e rușine.

Și pe acesta mi-l îngrop
în căință,
Că nu ne-ai fost doar mamă –
ne-ai fost suferință.

Aerul secetei uscat, canceros
Săpa răni în tine adânci,
pân' la os.

Pântecele noastre de foame
umflate
În inima ta dreptu-și cereau
la nemoarte.

Fiece lacrimă pe-obrazu-mi
prelinsă
Înflorea, mamă, pe tâmpla ta
ninsă.

De-aceea
te-ntreb viscolit iar de teamă:
Ce-ai fost pentru noi:
suferință
sau
mamă?

vin la tine, maică

Când mă părăseau toate
subiectele, temele,
Veneam la tine, maică,
să-mi zămislești
poemele.

Metaforele cele mai cuminți
și mai germinale
Le găseam mereu în privirile tale.

Tropilor scânteietori, harnici ca
albinele,

În zborul mâinilor tale le căutam
luminile.

Acum, părăsind zădărnicia
pământescă,
Rog poemele, maică, să te
zămislească.

Dar aburele tău
alunecă printre cuvinte,
alunecă...
Și neputința, eșafod, păgânul,
mă întunecă.

mâhnirea tatei

Târziu te-ntreb, maică, –
o, viața mea,
ingrata! –
Sub cruce ești acum mai singură,
de cum erai cu tata?

Fugea de el inima-ți atunci
când te-a pețit.
Cine din voi era mai singur,
de nu l-ai iubit?

Cred că el, maică: când venea
de la munci,
Ochii lui privindu-te –
două triste cruci –

Te-nvăluiau cu-atâta mâhnire
dureroasă,
De parcă-am fi avut seara mortul
în casă.

Nu erai regină în vorbele
ce-ți spunea.
Nu l-am văzut încumetându-se
a te săruta.

Dar cât de des văzutu-l-am
în ochii tăi, mâhnit!
Mâhnirea ceea-a tatei în mine-a
re-ncolțit...

facem schimb, tată

Mi-amintesc, tată, în orele cernite,
Cum îți păștea vaca
cizmele stâlcite.

Cum ți-aprindeai iasca
de la scânteia amnarului
Fumându-ți pe imaș mahorca
moscalului.

M-am boierit, tată: am televizor,
calculator...
Ci de văcuța ceea-a noastră
mult mi-e dor...

S-o văd cum îți paște pufoaica,
otava
Și aburii respirației tale,
bolnava.

Facem, tată, schimb:
ia-ți hulubăria-mi după renovare,
Dă-mi imașul cu văcuța ta
nemuritoare.

sfinții

Azi am murit câteva ore
la mormântul tatei
Și la prăbușitu-n mine,
al mamei,
preacuratei.

Casele au venit în cimitir.
E cea mai mare
Duminică.
Se spun bancuri.
Țigări printre cruci
fumegă.

Ce să vă spun, sfinții mei?
Ce să vă mai spun?
În jur crește-alarma.
Iertați-mă.
N-am cum.

Poate pân' la anul, frânt de boli,
de nevoi,
M-a ajuta Domnul
să cobor la voi.

Și-om vorbi în voie, uitați în noi
și de lume,
Cu fericiți viermi în oase,
îmbrățișați de hume...

Aveți răbdare. Mai așteptați,
ne-ndreptățiților.
Azi am murit,
dar am murit în cuvinte,
sfinților.

îmbătrânesc rimele

Uite-o...
Negura repausului,
jivina,
Îmi trunchiază ritmul,
îmi tocește rima.

Și metaforele îmbătrânesc,
ticăloasele.
Dacă-mi pier,
Doamne!
rămân cu angoasele.

Îmbătrânesc năvășele,
simt
Că-s bosumflate rău
când le-alint.

Își ascund, rușinate, sânii zbârciți,
Surâsul li-i pietros, ochii –
rătăciți.

De-aceea-mi spun că sunt toate
semnele
Că de-o vreme
îmi îmbătrânesc și poemele.

Ah, tot mai greu mă strecor
în cuvinte...
Metaforele, ele, îmi sunt
ramolite!

De ce dar mă curtează-ncăpățânate
și-n vise?
Îmi plesnesc neuronii de idei
încinse.

Priviți-mă! Îmi las osul,
carnea palpitând,
vie...

Și rămân numai,
cum mi-e blestemul:
POEZIE!